

LA FEBRE DE MALTA I L'AJUNTAMENT DE TARRAGONA

pel Dr. LLUIS SOLER

Sense pretensió de cap mena i sols per fer constar una volta més l'importància gran que la constitució dels Ajuntaments té per a la salut pública, presento al III Congrés de Metges de Llengua Catalana aquesta modesta comunicació.

Anys enrera, quan políticament es votava als regidors i aquests eren fills de compromisos polítics o imposats per cacics, els remats de cabres lleteres anaven pels carrers i cada remat s'aposenava d'una cantonada tant al matí com al cap-vespre i al remor d'uns cascabells esperaven pacientment ser munyides per a alimentació del públic.

Unes hores quietes forçosament tenien que fer llurs necessitats corporals i a sa retirada deixaven les aceres fetes una porqueria de sòlids i líquids.

Allavors hi havia molts malalts de la Febre Melitense que constituïa no sols l'obsessió nostra si que també el nostre descrèdit ja que són malalties inacabables, estiguin a les mans de qui vulguin.

Al mig de molts casos que podria citar en recordo tres situats en cases dels carrers de Gasòmetre, Unió i Apodaca; en totes tres cases feien bullir la llet de vaca que prenién (de cabra no en fastaven), mes totes tres cases tenien gos i després de molt indagar vaig poder saber que dits gossos anaven a llaminar a un lloc de parada de cabres (Mitja-lluna) i que després eren petonejats pels nens de les cases que estigueren malaltets de dita Febre Barcelonina.

Reaccionant, Tarragona va poder fer un Ajuntament Popular amb caràcter administratiu, deslligat per complet de política

i per lo tant el candidat com no havia de captar vots sinó que la seva elecció era per devoció i no per imposició, no estava lligat a cap personalitat ni agrupació, essent, per lo tant, completament lliure i amo i senyor dels seus actes i pensaments; així un dia, fa uns cinc anys, prengué l'acord, per unanimitat, de privar aquelles peregrinacions lleteres i des de poc temps després i fins a la data els metges no veiem casos de Febre del Mediterrani més que de lluny en lluny i encara tal volta de diagnòstic insegur.

Nostra ciutat es pot vantar ben bé lo mateix d'haver sigut la primera de treure's els Consums de sobre, d'haver sigut de les primeres que tant valentment han acabat amb dita malaltia; no així ho podràn dir ciutats ben populoses i força admirades per sa grandesa que malgrat tenir regidors ben capacitats de lo que ve obligat a fer en defensa del *Salus Populi*, en canvi en tenen uns quants analfabets que passivament per afavorir interessos particulars d'uns quants lleters no fan cas de lo molt que s'ha escrit, i inclòs legislat, en lo referent a la propagació de les Febres de Malta i per lo tant no donen ni tant sols l'impressió de lo tant fàcilment gaudit per Tarragona.

Lo mateix va succeir amb la Febre tifoidea; ja quasi endèmicament es veien casos tífics i per més que es netejaven els pisos i robes dels malalts, además de desinfectar bastant enèrgicament les letrines, cada dos per tres hi havia defuncions per dit bacil; el mateix Ajuntament va prohibir l'ús dels barrals sense prèvia desinfecció i van anar esfumant-se els tífics acabant per no haver-n'hi; i és que dits barrals eren rentats en dipòsits on després diàriament eren rentades les verdures que es menjen crues i eren el veritable portador de microbis.

Mes van apropar-se unes eleccions municipals i un dels candidats per obtenir vots dels pagesos els hi va prometre que dita ordre seria revocada i penjant-se a les orelles del Batlle va obtenir ço que volia; al cap de poc temps van multiplicar-se els tífics, fins que darrerament va imposar-se el sentit comú sostint gut per un grup de regidors que no tenien res que agrair directament del cos electoral i va tornar a la prohibició i des de llavors que són *rara avis* els tifus que veiem en la nostra ciutat a no ésser els importats de Barcelona.

CONCLUSIONS

Que els Ajuntaments per a poder fer complir estrictament les ordenances municipals no han d'estar lligats a res més que a llur consciència i a la ciència dels seus assessors científics; pràcticament es demostra en els casos de Febre de Malta.

Discussió: Dr. F. Llauradó.

A la comunicació del Dr. Soler de Tarragona tinc d'afegir-hi que és cert que tenen de pendre's grans precaucions per a evitar la gran expansió que avui pren la febre de Malta, els metges la veiem amb molta freqüència i amb gran disgust per tots, tant per metges com malalts per l'inseguritat dels medis terapèutics.

Estic conven t que no basta el no deixar circular les cabres pels carrers, té que recomanar-se la vacunació forçosa de les cabres, medi absolutament segur per evitar aquesta terrible malaltia.

Discussió: Dr. Amadeu Casanovas.

Prenent peu de la comunicació del Dr. Soler i Cañellas, voldria que tota la classe m dica es capacités de la necessitat de donar en una o altra forma major eficàcia als informes tècnics que dóna el metge a les Junes locals de Sanitat; doncs, és vergonyós que moltes vegades malgrat de senyalar els perills que amenacen la salut d'una població, si per a allunyar los han de perjudicar-se interessos particulars, se li fa difícil l'evitar-los.

Discussió: Dr. Rigobert Sedó.

Com objecció al tema del Dr. Soler i conclusió del mateix, dic que la manera d'evitar la propagació de la febre de Malta, és la vacunació de les cabres, dec dir que no crec que tot el contagi vingui exclusivament de les cabres, puix ben sabut  s que la citada malaltia és moltíssim freqüent en les poblacions de la costa, essent rara en les del interior, jo s  d'algun cas que fet l'anàlisi microscòpic i cultius de la sang s'ha comprovat l'existència del melitensis associat amb l'hematozoari propi de les febres palúdiques, per lo que pregunto jo, no podria també

trasmetre la febre de Malta l'Anofel de la mateixa manera que trasmet el paludisme? Jo crec que pot haver-hi quelcom d'aixó, ja que com he dit, en les poblacions de l'interior on el paludisme no es coneix no és tampoc freqüent la febre *melitensis*.

Discussió: Dr. Argemí Lacoma.

La profilaxia de la febre de Malta en les poblacions on sigui endèmica és, además de vacunar les cabres, privar en absolut que aquestes rondin pels carrers i manar que els estables per les mateixes siguin fora de les poblacions i la llet al fer-ne entrada en la mateixa sigui bullida.

Altre punt és, que en les poblacions petites el metge titular que ha de dictaminar sobre un punt higiènic que lesioni interessos particulars además de no ser complerts els seus consells, li porta una sèrie de disgustos per evitar lo qual tindria de ser el subdelegat del partit o l'associació mèdica més pròxima si no n'hi hagués en la comarca, la que dicaminés i apurés tots els mitjans per a que fos complert; a l'ensem el dictamen seria més respectat.